

Giới thiệu Tình Yêu Không Cần Viết Ra

Editor: p3104

Anh Từ ngồi trên ghế vừa ăn xong kẹo ngọt, vừa dùng mắt quan sát nhà của chị. Sân nhà bằng gỗ thật rắn chắc, hai ba phòng nhỏ, trông ngăn nắp sáng sủa.

“Em chạy tới đây như vậy, anh không nói gì sao?” Chị của Anh Từ đưa cho cô một cái tách sứ, bên trong là nước trong, Anh Từ uống một hớp, rồi bĩu môi nói: “Anh ấy nói gì thì làm sao, anh ấy không nên nghe lời chị dâu nói gả em đi!” Anh Từ nói xong thì ngẩng đầu lên, hai bím tóc què mùa cũng lung lay theo, “Bây giờ giải phóng, cơ hội cho con gái ngẩng đầu đã đến. Lần này em tới nội thành sẽ không dự định trở về. Em cũng không liên lụy chị, tự em đi tìm việc làm, tuy rằng em không biết chữ, nhưng có thể chịu khổ, khiêng đồ vật nặng cả trăm cân em vẫn có thể di chuyển được.”

Chị Anh Từ nhìn cô em gái quật cường trước mắt không khỏi lắc đầu: đứa em gái này đã như vậy từ lúc nhỏ.

Chị cả như mẹ, từ khi mẹ Anh Từ qua đời lúc cô ba tuổi, chị đã bắt đầu nuôi nấng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Cần Viết Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Anh Từ ngồi trên ghế vừa ăn xong kẹo ngọt, vừa dùng mắt quan sát nhà của chị. Sân nhà bằng gỗ thật rắn chắc, hai ba phòng nhỏ, trông ngăn nắp sáng sủa.

“Em chạy tới đây như vậy, anh không nói gì sao?” Chị của Anh Từ đưa cho cô một cái tách sứ, bên trong là nước trong, Anh Từ uống một hớp, rồi bĩu môi nói: “Anh ấy nói gì thì làm sao, anh ấy không nên nghe lời chị dâu nói gả em đi!” Anh Từ nói xong thì ngẩng đầu lên, hai bím tóc què mùa cũng lung lay theo, “Bây giờ giải phóng, cơ hội cho con gái ngẩng đầu đã đến. Lần này em tới nội thành sẽ không dự định trở về. Em cũng không liên lụy chị, tự em đi tìm việc làm, tuy rằng em không biết chữ, nhưng có thể chịu khổ, khiêng đồ vật nặng cả trăm cân em vẫn có thể di chuyển được.”

Chị Anh Từ nhìn cô em gái quật cường trước mắt không khỏi lắc đầu: đứa em gái này đã như vậy từ lúc nhỏ.

Chị cả như mẹ, từ khi mẹ Anh Từ qua đời lúc cô ba tuổi, chị đã bắt đầu nuôi nấng cô.

Năm đó người trong nhà muốn hai chị em bó chân, Anh Từ hung hăng cắn người bó chân một cái, đánh chết cô cũng không bó.

Sau đó, Anh Từ lên đến trường nghe giảng bài, tranh cãi muốn học viết chữ, cô đã bị cha đánh một cái, cho đến bây giờ cô vẫn không chịu nhận sai.

Hiện giờ Anh Từ mười tám tuổi, tự mình trốn khỏi việc hôn nhân ở nông thôn do anh và chị dâu sắp xếp, chạy đến thành phố lớn này tìm chị.

Chị lớn hơn cô mười tuổi, từ lâu đã gả cho một kỹ sư trong thành phố, hiện giờ chị có việc làm ở sân bay, thanh nhàn lại có thể điện.

“Vậy được rồi, đợi lát nữa anh rẽ em về, chị nhờ anh ấy tìm việc lật vật cho em làm.”

“Cám ơn chị!” Gương mặt Anh Từ tròn tròn, ánh mắt loé sáng.

Anh rẽ của Anh Từ tìm cho cô một công việc tạm thời.

Vốn muốn giao cho cô công việc nhân viên ghi chép, thế nhưng cô không biết chữ, càng không thể viết chữ, nên đành phải tìm việc khâu vác.

Có nhiều bến tàu ở sông Trường Giang, sắt thép vận chuyển lên thuyền rồi dỡ xuống, Anh Từ làm nổi công việc này.

Dáng người cô to lớn hơn phụ nữ bình thường, sau khi làm công việc này của đàn ông, cô càng có vẻ cường tráng, thêm vào chưa từng đi học, nói chuyện thô lỗ, mắng người cũng rất hung dữ.

“Cô hung dữ như vậy, về sau làm sao tìm chồng a!” Có một người phụ nữ có chồng làm nhân viên tạp vụ lấm mòm, lúc đưa com đến, nói đùa về cô trước mặt tập thể: “Đúng rồi, nghe nói cô vốn ở nông thôn không có ai muốn kết hôn, cho nên mới chạy đến thành phố chúng tôi, ôi chào ôi chào...”

Chỉ nghe xung quanh có tiếng kinh hô, người phụ nữ lấm mòm đã bị Anh Từ xem như hàng hoá mà nhấc lên bằng một tay, treo ngược ở trên vai.

Sắc mặt người phụ nữ trắng bệch: “Cô, cô mau thả tôi xuống, tôi phải đi mách chị cô!”

Buổi tối, người đến tố cáo đi rồi, trên mặt chị Anh Từ còn lộ vẻ cười xoà, nhưng lại không thể che dấu mặt mũi khôn khéo.

“Anh Từ à.” Chị lắc lắc Anh Từ.

Nhưng Anh Từ lên tiếng buồn bực ở góc giường, cô tức giận, xông đến phía cửa hù: “Người đàn bà ghê tởm, chạy đến đây làm khổ chị. Em không nên chỉ treo bà ta, còn phải cho bà ta một nắm đầm!”

“Tìm chồng, có lẽ tính tình của em sẽ không nóng nảy như vậy...” Chị bắt đầu dĩ, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Chị đi nấu ăn trước, đợi anh rảnh em trở về, chị nhờ anh ấy tìm cho em một mối hôn nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Cần Viết Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hai tháng sau, anh rể của Anh Từ tìm được một mối.

Nhà trai lớn tuổi hơn Anh Từ, gia đình cũng không ở thành phố này, trong nhà mở hiệu thuốc bắc, cũng làm nghề thợ mộc. Mà bản thân anh làm quán ốc không lớn không nhỏ ở thành phố này.

Mọi người gọi anh là A Vinh.

“Anh rể, sau mối này, còn mấy mối khác nữa?”

“Em còn muốn mấy mối hả?” Anh rể của Anh Từ dẫn cô đi xem mắt, ngoài miệng cười khổ: cô em gái này không giống phụ nữ dịu dàng chút nào.

Nói thật, cô em gái này không nấu cơm, cũng không may vá, toàn thân không có khí chất của con gái, anh thật là lo lắng cô chỉ có một mối không biết thành hay không, sợ nhà trai churong mất.

Anh rể của Anh Từ không khỏi nói: “Được rồi, đề phòng vạn nhất, mối này không thành, anh giới thiệu cho mấy mối nữa.”

“Em cũng hiểu được mối này hơn phân nửa không thành.”

“Em cũng biết em...”

“Vâng, em cũng rất lo lắng, ngộ nhỡ em thấy anh ta không được thì sao? Em cũng không thể chọn qua loa.” Anh Từ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Chung thân đại sự, em cần phải lựa chọn thật tốt.”

“...” Anh rể không nói gì.

Tới chỗ người làm mối xem mắt, Anh Từ đi vào, liền nghe thấy thanh âm ôn hoà giống như châu ngọc: “Em là Anh Từ à, anh là A Vinh.”

Cô ngẩng đầu, thấy một anh chàng trai mặt mũi anh tuấn, vóc dáng cao cao, mặc áo sơ mi quần tây, nụ cười như gió xuân.

Thật là đẹp trai, có góc có cạnh, đôi mày kiếm, đôi mắt như nước, mũi cao thẳng, nhất là đôi môi đẹp mà không mỏng.

Môi mỏng nhất định là người bạc tình, anh không phải.

Anh Từ liếc mắt một cái liền đối diện với gương mặt của anh. Trái tim cô như mưa rơi lộp bộp trên cửa kính.

“Chỉ có hai người chúng ta, em muốn trò chuyện không?” Tính tình A Vinh rất ôn hoà, là người có tri thức lễ nghĩa mà Anh Từ chưa bao giờ gặp qua.

Anh Từ đột nhiên nắm lấy tay anh, kéo anh qua bên cạnh mình.

A Vinh ngạc nhiên một lát, sau đó anh không nói, chỉ là cười mặc cho sự đường đột của cô, anh trước sau vẫn ôn hoà dịu dàng, tựa như chiếc áo sơ mi trắng trên người anh, lại giống như nắng sớm trong trẻo lại ấm áp.

“Tên gọi đầy đủ của anh là gì?” Anh Từ hỏi anh.

A Vinh liền nắm tay cô mở ra, vẽ một nét chữ, viết trong lòng bàn tay cô. Sự bình thản và nho nhã của anh, Anh Từ cảm thấy cô như đi hái ngó sen trong hồ sen giữa hè, không thương thức bằng mắt nhưng âm thầm vui sướng trong lòng.

“Em không biết chữ.” Cô ngược lên, “Nét chữ này em cũng không biết viết.”

“Sau này anh đọc cho em nghe.” Anh khiêm tốn tiếp lời.

Khi xem mặt trở về, anh khẽ cười hỏi Anh Từ nãy giờ trên đường tự mình cười trộm, “Thế nào, còn muốn anh khẽ đi tìm mối khác không?”

“Bỏ đi, em đã quyết định rồi!”

“Lần đầu tiên xem mặt đã quyết định?”

“Quyết định rồi! Anh ấy đẹp trai, hơn nữa...” Mặc dù khuôn mặt đỏ bừng, nhưng Anh Từ vẫn đủ thản nhiên: “Hơn nữa, em nắm bàn tay của anh ấy, rắn chắc dẻo dai, em rất yên tâm.”

Cô đã định rồi, anh chính là chồng của cô.

Chính là loại xương ca trong hí kịch: mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song!

(mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: dùng để khen người khôi ngô tuấn tú, đẹp như ngọc, có một không hai)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Cần Viết Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nửa năm sau Anh Từ và A Vinh kết hôn.

Sau khi kết hôn, A Vinh không muốn Anh Từ đi làm khuôn vác.

Anh nói: “Anh có nhà, kiếm được nhiều tiền nuôi em là đủ rồi.”

A Vinh nuôi gia đình, Anh Từ ở nhà... Cô không nấu cơm, vẫn là A Vinh tan tầm rồi vội vàng về nhà nấu cơm.

Anh Từ sinh cho A Vinh một bé gái, Tiểu Thảo.

Nhưng mà sau khi sinh con gái Anh Từ liền bị bệnh.

Thầy thuốc Đông Y nói đây là bệnh nan y, đi khám bác sĩ thời này thì cho Anh Từ và A Vinh một từ mới, bác sĩ nói, cái này gọi là “bệnh ung thư.”

“Vậy chữa trị được không?”

“Trước tiên cắt tử cung, để cô ấy an dưỡng cho khoẻ rồi khám lại.”

“Cắt đi, có thể trị lành cho cô ấy, cái gì cũng được.” A Vinh ký trên giấy làm phẫu thuật.

Cắt rồi, bệnh tình của Anh Từ cũng không chuyển biến tốt đẹp.

“Tế bào ung thư đã đổi chỗ, phải cắt vú.” Bác sĩ lại nói.

“Vậy cắt đi.” A Vinh lại ký trên giấy phẫu thuật.

Ký tên xong, anh cầm hộp đựng cơm, về mặt ngăn ngõ mà đến phòng bệnh đưa cơm cho Anh Từ. Đến cửa anh lại đổi thành nụ cười không thể nhìn ra bi thương.

Đi vào trong, Anh Từ đang ngủ.

Anh rón rén, nhẹ nhàng đặt hộp cơm xuống.

Tay Anh Từ đột nhiên duỗi ra từ drap giường màu trắng, nắm ngón tay ngọc ngà, về mặt của cô đau đớn: “A Vinh, em đau.”

Đối diện với chiếc tủ đầu giường anh đột nhiên sững sốt, thân thể như cứng ngắc tại chỗ, sau đó anh chậm rãi với tay qua, đan lấy bàn tay của cô.

“Anh ở đây.” Anh cười nói, Anh Từ từ từ nhắm hai mắt lại, không nhìn thấy hai dòng lệ của anh lặng lẽ chảy xuống.

Một người đàn ông một mét tám mươi mấy, nước mắt chảy xuống chậm chậm, ẩm ướt bề mặt của áo len.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Cần Viết Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Sau khi phẫu thuật, Anh Từ nằm viện liên tục, con gái gửi cho chị nuôi.

Một ngày nọ, sau khi A Vinh tan tằm trở về nấu cơm cho Anh Từ, lại nghe có tiếng đập cửa, A Vinh mở ra, là mẹ của anh từ quê nhà chạy tới.

“Mẹ, mẹ ngồi đi.” A Vinh vội vàng đi rót nước.

“Nghe nói Anh Từ đã cắt tử cung rồi?” Bà vắt vẻo mặt mũi, còn chưa ngồi xuống liền lo lắng hỏi.

“Dạ phải.” A Vinh đưa ly nước, không dám giấu giếm.

“Chao ôi, vậy phải làm sao bây giờ, nó còn chưa sinh con trai cho gia đình chúng ta.” Bà cầm cái ly, gấp đến độ chưa kịp uống nước, “Con chính là con trưởng trong nhà, nhà cửa và sản nghiệp đều chờ con kế thừa, làm sao có thể tuyệt hậu.”

“Không phải còn có Tiểu Thảo sao?” A Vinh vẫn cười xoà, đôi mắt anh vẫn như hồ nước mùa xuân, không vội vàng xao động.

“Như vậy sao được, nếu không... con ly dị cô ta rồi lấy vợ khác, dù sao cũng có cô gái khác gia thế tốt, hiền lành...” Mẹ A Vinh có phê bình kín đáo với Anh Từ: cô cái gì cũng không được, đáng vẻ cũng quá mạnh mẽ, vẫn là một cô gái ở nông thôn. Quan trọng là, tính tình Anh Từ nóng nảy, nhiều lần mắng lời thô tục với A Vinh, bà làm mẹ chồng thật đã nghe quá nhiều lần.

“Không được!” Lần đầu tiên A Vinh thu lại ý cười, vẻ mặt gay gắt.

Bà bị đáng vẻ của con mình làm chấn động, biết anh nổi giận, bà liền sửa lời nói: “Được được, không lấy người khác, vậy nếu không con đem con trai của em con sang đây đưa cho cô ta nhận làm con thừa tự?”

“Như vậy không tốt đâu, Anh Từ sẽ đau lòng.” A Vinh vẫn lắc đầu.

“Vậy con muốn sao?”

“Con? Con và Anh Từ, còn có con gái sống qua ngày cũng rất tốt.”

“Con!” Mẹ A Vinh hận đến mức quay đầu đi: đứa con này có hiếu, biết kiếm tiền sống, chỉ cưới một người vợ, vâng lời răm rắp.

“Vậy con đi theo cô ta cả đời đi, mẹ thật sự không hiểu rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Cần Viết Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Ông ngoại, cháu thật sự không hiểu rõ.”

Bốn mươi năm sau, cháu ngoại Thảo Thảo cũng nói như vậy với A Vinh (hiện tại nên gọi là ông Vinh). Cô bé ghé trên bàn nhìn tỉ mỉ tấm ảnh lúc trẻ của ông bà ngoại, đã không biết bao nhiêu lần, không hiểu rõ: vì sao ông ngoại đẹp trai như vậy lại cưới bà ngoại bình thường như vậy?

Hơn nữa cô bé càng không rõ: tại sao ông ngoại đối xử tốt với bà ngoại, bà ngoại lại hung dữ với ông ngoại?

Từ nhỏ, Thảo Thảo gọi nuôi ngoài nhà ông bà ngoại, tính tình bà ngoại nóng nảy, đã không ít lần cô bé bị bà ngoại trách mắng!

Ông ngoại cũng vậy.

Bà ngoại hầu như mỗi ngày sẽ dùng những người phụ nữ khác nhau để làm khó nói lời thô tục mắng ông ngoại, giận dữ, đập cửa... Nhưng cho đến bây giờ ông ngoại đều im lặng nghe giáo huấn, rồi cười ha hả, nhất là sau khi ông rụng hai chiếc răng cửa, nụ cười càng lộ vẻ hiền từ.

Ông sẽ che chở Thảo Thảo, đến phòng bếp nấu đồ ăn ngon cho bà ngoại ăn.

Thành phố vào mùa hè oi bức, trong phòng bếp lại không có điều hoà, chiếc áo của ông Vinh đã ướt đẫm, nhưng ông cam tâm tình nguyện nấu nướng, chăm chú phân chia những viên thịt, phải nắn từng viên một thật tròn trịa, kích cỡ phải giống nhau như đúc, ông luôn nấu đồ ăn ngon nhất cho Anh Từ.

Thảo Thảo nhìn thấy ông ngoại khổ cực dốc sức làm ra, người nào cũng khen ngợi, nhưng bà ngoại lại nói: “Ông ấy có công dụng cái rắm!”

Sau đó, ông ngoại về hưu, mỗi ngày ông đều nhận tất cả việc nhà, ở phòng bếp bận bịu đến một giờ trưa làm một bàn thức ăn cho bà ngoại, Thảo Thảo nhìn không được mà chảy nước miếng, ăn thật ngon, bà ngoại lại cầm chiếc đũa khêu vài cái rồi đi ra sô pha xem TV: “Ăn không ngon!”

Thảo Thảo thấy ông ngoại đeo kính lão, đầu tiên lấy báo chí ra đánh dấu những tin tức mà bà ngoại thích, hoặc là trích ra những đoạn ngắn đặc sắc trong sách để viết ra quyển vở. Sau đó ông dựa vào một chiếc ghế, rồi đọc từng câu từng chữ cho bà ngoại đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thanh âm của ông ngoại rất êm tai, trải qua năm tháng, thanh âm dễ nghe vẫn vang lên đầy sức sống.

Bà ngoại lại nói: “Lãi nhãi phiền quá.”

Thảo Thảo nhìn thấy ông bà ngoại như vậy đã 10 năm, nghe mẹ nói, bà đã thấy 40 năm.

Lại nghe nói, ông bà ngoại đã như vậy 50 năm.

Sau khi Thảo Thảo trưởng thành, đi phương xa, nghe nói có vài bạn trai. Qua tết Thảo Thảo về thăm ông ngoại, nhìn thấy ông bà ngoại vẫn như vậy, cô đột nhiên hiểu được: ông ngoại yêu bà ngoại nhiều như vậy, cô thay ông ngoại bất bình.

Thảo Thảo vừa muốn mở miệng, lại nghe ông ngoại cười khanh khách nắm tay cô nói: “Thảo Thảo à, sau này về nhà nhiều một chút, bà ngoại rất nhớ con.”

Thảo Thảo sững sốt lại nghe ông ngoại nói chậm chậm: “Bà ngoại con, bà ấy tốt lắm.”

Ông ngoại nói lời này không bao lâu thì bị bệnh.

Là khi treo thang lên lầu không cẩn thận bị ngã, ông bị gãy xương.

Thảo Thảo chạy tới bệnh viện thăm ông ngoại, cô thấy trong phòng bệnh chỉ có hai người, một người là ông ngoại đang nằm trên giường bệnh, một người là bà ngoại lấy bồn nước, rồi vắt khăn giúp ông ngoại lau người.

“Mẹ không phải đã mời y tá sao?” Thảo Thảo khó hiểu.

“Y tá nào chăm sóc chu đáo bằng bà chứ?” Bà ngoại dùng một tay nâng lưng ông ngoại lên, tay kia thì cầm khăn, nhanh nhẹn và thuần thục lau cho ông. Lau xong rồi, bà bung hộp com, múc một muỗng dứt ông: “Đến, ông lão, ăn com.”

“Ăn ngon.” Ông ngoại nhai một miếng lớn, nhấp nhấp miệng, răng của ông đã rụng rất nhiều.

“Đương nhiên, tôi nấu có thể không ăn ngon à?” Thảo Thảo nhìn hai ông bà hoà thuận vui vẻ, đây là com bà ngoại nấu sao?

Rất phong phú, rất thơm...

Ông ngoại nói đúng, bà ngoại cũng tốt lắm.

Bà ngoại vẫn chăm sóc ông ngoại như vậy, vẫn nấu com cho ông, đưa com, trông coi trước giường bệnh, cho đến khi ông ngoại đứng lên một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Cần Viết Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Sau đó, Thảo Thảo lại lớn hơn một chút, càng đi càng xa, cô ở một nơi cách ông bà ngoại rất xa.

Lại qua một tuần bận rộn, theo thường lệ Thảo Thảo gọi điện thoại nhà ông ngoại, âm thanh đô đô đô, không ai tiếp.

Cô gọi lại, vẫn không ai tiếp.

Ngày hôm sau cô gọi lại, là một giọng nữ xa lạ: “A lô, chào cô, xin hỏi cô tìm ai?”

Thảo Thảo kinh ngạc, cô tưởng rằng gọi lộn số, liền vội vàng cúp máy.

Cô lại gọi điện thoại của ba, đầu dây bên kia trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ba dùng thanh âm trầm thấp nói: “Con cũng đã lớn, ba nói chuyện này với con, con có thể chịu đựng, ông ngoại đã qua đời.”

“Qua đời khi nào?” Cô rõ ràng đã lớn, có thể chịu đựng, tại sao cái mũi lại chua xót, hốc mắt lại mờ hồ.

“Ngày hôm qua, đột nhiên bước đi, trước đó vẫn khỏe.”

“Bà ngoại thì sao?”

“Ở bên cạnh ba mẹ.”

“Con muốn nói điện thoại với bà ngoại.” Thảo Thảo gần như muốn khóc ra.

“Được, được.” Ba đưa điện thoại cho bà ngoại.

“Thảo Thảo à!” Thanh âm của bà ngoại vẫn mạnh mẽ như trước, giống như đàn ông. Rất vui vẻ rất cao hứng, thậm chí không nghe ra bi thương.

Ý nghĩ đáng sợ vừa rồi của Thảo Thảo cũng được âm thanh này làm cho bình tĩnh. Cô dịu xuống, vội vàng nói với bà ngoại: “Bà ngoại, tháng tư con về nước thăm bà.”

“Tốt, tốt, bà ngoại chờ con trở về.” Bà ngoại ở đầu dây bên kia lại mỉm cười, bà an ủi Thảo Thảo, “Thảo Thảo à, ông ngoại con đi rồi, con đừng quá đau lòng.”

“Dạ, được ạ...” Thảo Thảo vẫn nghẹn ngào, mặc cho điện thoại từ tay bà ngoại giao lại cho ba.

“Ba, ông ngoại thế nào?”

“Bà ngoại không cho ba mẹ đưa ông ngoại vào nhà xác, ông ở ngay trong nhà, cùng nằm với bà ngoại con ba ngày.”

“Tốt, ba mẹ nhất định phải nghe theo bà ngoại.”

“Ba và mẹ con mua phần mộ đôi cho ông bà ngoại, đằng trước mộ có một mảnh vườn nhỏ, bốn mùa xanh tươi. Bà ngoại con không biết chữ, cũng nói rất đẹp.”

“Tốt...” Thảo Thảo nói nhiều nhất chỉ một chữ tốt và gật đầu, ông ngoại tốt, bà ngoại cũng tốt.

Nhưng tin xấu lại truyền đến những ngày sau đó.

“Ba mẹ đưa ông ngoại lên núi xong, bà ngoại con trở về thì tê liệt, cuối cùng không thể đứng dậy.”

“Ba mẹ đưa bà đến bệnh viện, bác sĩ nói bệnh ung thư của bà ngoại đã áp chế bốn mươi mấy năm giờ đây đột nhiên khuếch tán.”

.....

Nghe xong một loạt tin xấu, Thảo Thảo hai mắt đầm lệ rồi: “Sao lại có thể như vậy?”

Bà ngoại chính là người phụ nữ chịu cay đắng nhất giống như đàn ông mà cô đã gặp qua. Bà ngoại khi còn trẻ mắc bệnh ung thư, Thảo Thảo biết: các bác sĩ đều nói, chưa từng gặp qua người nào áp chế bệnh ung thư tốt như vậy, người bệnh đề kháng ung thư thành công như vậy.

“Bác sĩ nói không có khả năng.” Ba ở đầu dây bên kia nặng nề, “Khi ba mẹ đưa bà tới bệnh viện thì các bác sĩ đều nói khó thể tin được, tế bào ung thư của bà ngoại con nhanh chóng khuếch tán trong hai ngày, hiện giờ từ nội tạng đến xương cốt đã không còn một chỗ không có tế bào ung thư...” Ba cũng nói không được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Cần Viết Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôm này là ngày thứ ba của tết âm lịch, bên ngoài vẫn là một mảng màu đỏ, họ hàng thăm viếng nhau, kẹo ngọt, may mắn đến các gia đình, không khí vô cùng vui mừng.

Nhưng có một gia đình trông coi trước giường bệnh.

Không những người nhà, cả bác sĩ cũng không còn cách nào. Anh Từ trên giường bệnh, người phụ nữ ngoan cường này lại vứt bỏ sinh mạng trong thời gian ngắn.

Tế bào ung thư của bà đã khuếch tán.

Bà hôn mê.

Máy móc rõ ràng biểu hiện có nhịp tim, con gái, bạn bè... Thậm chí là người chị đã hơn 90 tuổi ở đầu giường, bà cũng mặc tiếng gọi của họ mà không nguyên ý tỉnh lại.

Bởi vì người có thể đánh thức bà đã không còn nữa.

Người có thể đọc sách báo cả đời cho bà không biết chữ.

“Mẹ, mẹ hãy ăn cơm.” Con gái dứt cho bà.

Anh Từ vô thức há miệng, ăn một viên thịt, lại đột nhiên nói chuyện: “Ăn ngon, giống như mùi vị ba con nấu.”

Bà đột nhiên nói một câu hoàn chỉnh.

“Mẹ, mẹ tỉnh rồi?” Cả nhà già trẻ lớn bé đều vây quanh sang đây.

Nếp nhăn trên mặt Anh Từ không nhiều lắm, bà vốn không lộ rõ vẻ lão hoá, bà mở mắt, nhìn con gái, nhìn người nhà nở nụ cười, đôi môi mấp máy: “Mẹ đi theo ông ấy cả đời, chưa từng chịu đựng bất cứ khổ cực nào.”

Bà nhìn lên trần nhà, nhìn người đó trên bầu trời.

“Người một nhà trong một năm chỉ có thể đi một người mới không mang xui xẻo cho thế hệ sau. Cũng không thể tổ chức tang lễ vào cửa ải cuối năm, không thì năm mới của bọn trẻ sẽ không tốt.”

“Dạ, dạ, cho nên mẹ nhất định phải sống khoẻ mạnh.”

“A ——” Anh Từ cười một tiếng, vẫn là khàn khàn mạnh mẽ như vậy. Bà không nói chuyện nữa, lẳng lặng nằm đó, mỉm cười như là đang đợi gì đó.

Tiếng pháo bên ngoài chọt vang lên, khoe miệng tươi cười của Anh Từ đột nhiên từ từ kéo rộng ra, bà hướng về con gái nói: “Con xem cho mẹ bây giờ là mấy giờ?”

Con gái nâng cổ tay xem đồng hồ: “Bây giờ là 12 giờ 2 phút.” Nói xong cô đi lấy hộp cơm, “Mẹ, mẹ muốn ăn thêm chút nữa không?”

Anh Từ khoát tay, tỏ ý không cần. Ý cười bên môi bà giống ánh mặt trời giữa trưa.

“A Vinh, đưa tiền năm cũ rồi, bây giờ em có thể đi theo anh.” Bà cười nói.

Sau đó bà bình thản nhắm mắt, từ thống khổ giày vò đến tốt lành và sung sướng, từ tưởng niệm chia lìa đến vĩnh viễn gắn bó.

Sống chính là địa ngục, chết mới là thiên đường của bà!

Trên thiên đường có một người đang đợi bà, Anh Từ một bước tiến đến cánh cửa của thiên đường, bà có thể nhìn thấy ông, mặc áo sơ mi quần tây, khuôn mặt khôi ngô. Anh Từ có thể đi qua nắm lấy bàn tay to lớn rắn chắc dẻo dai của ông, rồi kéo đến bên cạnh mình.

Lần này bà không cần ông viết trong lòng bàn tay của bà, bà muốn ông đọc, đọc rằng ông chính là “mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song” của bà.

Chỗ bọn họ ở lần này rất đẹp, đằng trước còn có mảnh vườn nhỏ, bốn mùa xanh tươi, bà thấy rất đẹp.

Lần này bọn họ có thể sống cùng nhau, không bao giờ xa cách nữa.

Không viết ra được thì lại thế nào? Cũng không cần viết, dù sao tình yêu của họ, không ai ít hơn đối phương. Anh là em, em là anh, sống cùng chỗ chết cùng huyệt, vĩnh viễn đều phải cùng một chỗ.

Năm mươi năm, một trăm năm, cả đời, đời đời kiếp kiếp.

-Hết-

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ngày 7 tháng 1 năm 2012, ông ngoại qua đời.

Ngày 25 tháng 1 năm 2012, bà ngoại qua đời.

Ngày 30 tháng 1 năm 2012, tôi rút cuộc viết xong văn này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Cần Viết Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.